

EDITORIAL

2/ El futur de la universitat catalana dins del nou marc europeu

ARTICLES

3/ En els orígens de la premsa catalana: segles XVI i XVII
(Ricard Expósito)**7/ Ermessenda de Carcassona: una dona amb un paper destacat en la política catalana del segle XI**
(Lluís Company)**9/ Nonell, figures i espai** (Anna Vilar)**11/ Els recursos faunístics dels grups gravetians de la cova del Reclau Viver** (Laura Romero)

ACTES

16/ Guerres: el sofriment humà al llarg de la història (Andrea Ferrer)

-Ponència 1: **Ibers i romans a nord-est d'Hispania.** Una mostra puntual de la guerra antiga
(Josep Maria Nolla)

-Ponència 2: **Els malalts i els ferits en les guerres medievals** (Lluís Cifuentes)

-Ponència 3: **La irregularitat en la guerra moderna** (Lluís Roura)

AGENDA CULTURAL

22/ Gironès, Barcelonès i Garrotxa
(Cécile Burel)***El futur de la universitat catalana dins el nou marc europeu***

Que les universitats del nostre país adoptin un model únic per a tots els països d'Europa és un fet que cal saludar amb alegria per la importància que suposa una homogeneïtzació d'aquestes característiques, font de creixents intercanvis i del trencament de moltes barreres nacionals que fins ara han limitat el contacte i el treball comú entre les universitats de diferents països que malgrat tot poden trobar-se ben properes geogràficament com és el cas de Girona i Perpinyà.

Ara bé, l'homogeneïtzació té un preu i aquest passa per l'adopció del profusament hostil Pla Bolonya. Un pla que malgrat el desconeixement de molts (partidaris i detractors) aposta per un sistema que esborra del currículum universitari les llicenciatures per establir un model basat en graus després dels quals s'estableix un sistema de màsters enfocats a l'especialització de l'alumnat. Aquest model no és bo o dolent per si mateix sinó que està sotmès a la manera com serà conduït per les universitats. Els cinc anys de llicenciatura actuals (cas de la majoria de carreres de lletres impartides per la Universitat de Girona) esdevenen, doncs, quatre anys de grau que es poden complementar amb un màster que, per justícia, hauria de garantir uns preus públics no superiors als de la matrícula del grau. Altrament, s'estaria limitant l'accés a aquest nivell d'estudis. Un altre perill passa per l'exigència acadèmica reclamada per les universitats durant els anys del grau. En aquest sentit és legítim pensar que la reducció de les hores presencials en favor del

treball individual pot derivar en una manca de coneixements que resti valor a aquest tipus de titulacions i que, per contra, permeti adaptar-se a les aspiracions d'una societat que demana cada vegada amb més insistència l'obtenció de títols universitaris sense comprendre ben bé per què. En darrer terme hom es planteja si la baixada del nivell acadèmic, vox populi als passadissos de les aules, no cerca cobrir les mancances del dèficit que arrossegueu els alumnes que provenen de batxillerat o bé per adobar l'escassetat d'alumnes d'algunes disciplines que això no obstant pot tenir el seu origen en les pròpies mancances educatives.

Si el nou projecte passa per l'ampliació de facilitats per a l'accés a un títol gràcies a la reducció dels nivells d'exigència és segur que estadísticament augmentarà el nivell d'èxit i els nivells de població amb estudis avançats però, i el nivell real...? El sistema universitari no es pot permetre la disminució de l'exigència acadèmica car aquesta és la garant de la qualitat de l'ensenyament. Per tant, sí a l'homogeneïtzació de l'espai universitari europeu però sí també a una reflexió en profunditat sobre la qualitat dels estudis. Que els graus siguin un salt endavant que dignifiqui uniformement les universitats en lloc de devaluar-les.